

kacji miejskiej (Monitor Polski z 1974 r. Nr 9, poz. 66 i Dz. U. z 1974 r. Nr 51, poz. 332 oraz Monitor Polski z 1978 r. Nr 15, poz. 51) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. 1. Upoważnia się ministrów do wprowadzenia dla pracowników transportu samochodowego dodatku za staż pracy w jednym zakładzie pracy po trzech latach pracy w wysokości 3% wynagrodzenia zasadniczego, wzrastającego o 1% za każdy następny rok pracy do wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego po 20 latach pracy.

2. Do okresu wymaganego do uzyskania dodatku za staż pracy zalicza się okresy zatrudnienia po dniu 22 lipca 1944 r. w uspołecznionych zakładach pracy oraz w prywatnych zakładach pracy, które zostały upaństwowione lub przejęte przez uspołecznione zakłady, z wyłączeniem okresów zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym umowa o pracę:

- 1) wygasła na skutek porzucenia pracy przez pracownika,
- 2) została rozwiązana przez zakład pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika,
- 3) została rozwiązana w innym trybie, a pracownik nie podjął ponownie pracy przed upływem trzech miesięcy od jej rozwiązania; warunek podjęcia pracy przed upływem trzech miesięcy nie dotyczy:

- a) rozwiązania umowy o pracę przez zakład pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia, jeżeli pracownik został zarejestrowany w wydziale zatrudnienia właściwego urzędu, a nie uzyskał w ciągu trzech miesięcy propozycji pracy w wykonywanym zawodzie,
- b) okresu pobierania renty inwalidzkiej, chorobowej albo zasiłku chorobowego po rozwiązaniu umowy o pracę,
- c) przerwy w pracy kobiet spowodowanej koniecznością sprawowania opieki nad dzieckiem do lat 4 przed dniem 8 czerwca 1968 r.

3. Szczegółowe zasady zaliczania okresów zatrudnienia do okresów pracy uprawniających do dodatku za staż pracy określa Minister

Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych i na wniosek Ministra Komunikacji.

4. Przepisów ust. 1—3 nie stosuje się do pracowników przedsiębiorstw (zakładów) komunikacji miejskiej oraz innych przedsiębiorstw, dla których dodatki za staż pracy określają odrębne, korzystniejsze przepisy.”;

2) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Kierowcom i ich pomocnikom może być przyznany dodatek za wykonywanie dodatkowych czynności nie wchodzących w zakres ich normalnych obowiązków w wysokości do 2.700 zł.

2. Szczegółowe zasady i tryb przyznawania dodatku, o którym mowa w ust. 1, określają ministrowie w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych, na podstawie wytycznych Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.”;

3) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Za każdą godzinę prowadzenia pojazdu z przyczepą kierowcom pojazdów samochodowych i ich pomocnikom, wynagradzanym według czasowo-premiewego systemu płac, przysługuje dodatek w wysokości od 4,00 zł do 6,00 zł za każdą przyczepę — w zależności od jej ładowności.”;

4) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Kierowcom transportu samochodowego, wykonującym obsługę codzienną pojazdu i czynności zdawczo-odbiorcze, czas zużyty na wykonywanie tych czynności jest zaliczany do ich czasu pracy, jednakże w wysokości nie przekraczającej normy obsługi ustalonej dla danego pojazdu.

2. Normy czasu pracy na wykonanie obsługi codziennej pojazdów samochodowych ustala kierownik zakładu”.

§ 2. Zmiany zasad wynagradzania określone niniejszą uchwałą powinny być wprowadzane sukcesywnie w miarę posiadanych środków.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1982 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

80

ZARZĄDZENIE Nr 11 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 kwietnia 1982 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Gospodarki Materiałowej.

Na podstawie art. 4 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1975 r. Nr 7, poz. 41) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się Instytut Gospodarki Materiałowej, zwany dalej „Instytutem”.

2. Instytut przejmie majątek oraz prawa i zobowiązania Instytutu Efektywności Wykorzystania Materiałów oraz Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Gospodarki Materiałowej, które ulegają zniesieniu.

§ 2. Nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Gospodarki Materiałowej.

§ 3. Siedzibą Instytutu jest m.st. Warszawa.

§ 4. 1. Przedmiotem działania Instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych i rozwojowych w dziedzinie gospodarki materiałowej oraz współdziałanie wdrażaniu tych prac do praktyki gospodarczej, określanie metod badawczych i sposobów realizacji zadań, a także prowadzenie informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej w tym zakresie.

2. W szczególności przedmiotem działania Instytutu jest organizowanie, koordynacja i prowadzenie prac naukowo-badawczych i wdrożeniowych w zakresie:

- 1) organizacji i zarządzania gospodarką materiałową,
- 2) metod i instrumentów ekonomicznego i organizacyjno-technicznego oddziaływania na obniżenie materiałochłonności wyrobów oraz efektywnego wykorzystania materiałów w fazie projektowania, produkcji i eksploatacji,
- 3) metod i instrumentów ekonomicznego i organizacyjno-technicznego oddziaływania na efektywne pozyskiwanie i wykorzystanie surowców wtórnych,
- 4) gromadzenia i upowszechniania informacji o właściwościach materiałów,
- 5) ekonomicznych zagadnień korozji i ochrony przed korozją,
- 6) systemu zaopatrzenia jednostek gospodarczych w materiały, zasad kształtowania systemów ekonomicznych funkcjonowania przedsiębiorstw obrotu środkami produkcji oraz metod sterowania zapasami i rezerwami materiałowymi,

- 7) prognozowania, bilansowania i planowania zaopatrzenia materiałowo-technicznego gospodarki narodowej,
- 8) projektowania i zastosowania systemów informatycznych w zarządzaniu gospodarką materiałową.

§ 5. Strukturę organizacyjną oraz szczegółowy zakres działania Instytutu i jego organów określa statut nadany przez Ministra Gospodarki Materiałowej.

§ 6. Tracą moc:

- 1) zarządzenie nr 59 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1974 r. w sprawie utworzenia Instytutu Efektywności Wykorzystania Materiałów (Monitor Polski Nr 26, poz. 156),
- 2) zarządzenie nr 7 Przewodniczącego Państwowej Rady Gospodarki Materiałowej z dnia 31 lipca 1972 r. w sprawie utworzenia Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Gospodarki Materiałowej.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

81

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 kwietnia 1982 r.

w sprawie udzielania i stosowania w 1982 r. ulg podatkowych oraz dotacji w związku z wypłatą rekompensat pieniężnych z tytułu nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii.

Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111) oraz § 32 ust. 2 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (Monitor Polski Nr 4, poz. 18) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy udzielania i stosowania w 1982 r. ulg podatkowych oraz dotacji dla przedsiębiorstw państwowych i spółdzielni, z wyjątkiem spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, zwanych dalej „jednostkami gospodarczymi”, w związku z wypłatą rekompensat pieniężnych z tytułu nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii.

§ 2. 1. Jeżeli wypłata przez jednostki gospodarcze rekompensat pieniężnych osobom wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 1—3, 6 i 9 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (Monitor Polski Nr 4, poz. 18) w istotny sposób wpłynie na pogorszenie wyniku finansowego, to jednostkom tym przysługuje ulga w podatku dochodowym bądź dotacja z budżetu.

2. Przez istotne pogorszenie wyniku finansowego należy rozumieć obniżenie zysku do podziału poniżej 8% w stosunku do kosztów przerobu liczonych dla ustalenia podatku dochodowego, a w jednostkach gospodarczych nie tworzących zakładowego funduszu nagród w ciężar kosztów — poniżej 10%.

§ 3. 1. Ulga w podatku dochodowym przysługuje w kwocie odpowiadającej różnicy między zyskiem stanowiącym 8%, a w jednostkach gospodarczych nie tworzących zakładowego funduszu nagród w ciężar kosztów — 10% w stosunku do kosztów przerobu a zyskiem faktycznym do podziału, po obliczeniu podatku dochodowego według obowiązujących zasad, nie więcej jednak niż do wysokości wypłaconych rekompensat.

2. Ulgi w podatku dochodowym oblicza się za okresy kwartalne, półroczne i za okres 1982 r. narastająco.

§ 4. 1. Jednostkom gospodarczym otrzymującym dotacje podmiotowe z budżetu wypłaty rekompensat, o których mowa w § 2, zwiększają odpowiednio kwoty dotacji.

2. Jednostkom gospodarczym, które nie dokonują wpłat do budżetu z tytułu podatku dochodowego, z wyjątkiem jednostek wymienionych w ust. 1, skutki wypłaty rekompensat refunduje się w granicach środków przewidzianych na ten cel w ustawie budżetowej.

3. Dotacje udzielane są za okres pierwszego półrocza i za okres roczny.

4. Zasady udzielania dotacji regulują odrębne przepisy.

§ 5. 1. Jednostki gospodarcze obowiązane są przesyłać właściwemu organowi podatkowemu w terminie płatności podatku, wraz z obliczeniem podatku dochodowego za miesiące kończące kwartał (za okres pierwszego półrocza, za trzy kwartały i za okres roczny), okresowe obliczenie — w rachunku narastającym — należnej ulgi, podając:

- 1) kwotę wypłaconych rekompensat,
- 2) kwotę przysługującej ulgi,
- 3) kwotę należnego podatku dochodowego obliczonego